

בש"פ 829/22 - חברת אליאבוסיון ללאסתתמר וללעקאר, מוחמד גולאני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 829/22

לפני: כבוד השופט ש' שוחט

המבקשים: 1. חברת אליאבוסיון ללאסתתמר וללעקאר
2. מוחמד גולאני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים בע"ח 16283-12-21 מיום 14.12.2021
שניתנה על ידי כבוד השופט דוד גדעוני

בשם המבקשים: עו"ד אריאל עטרי

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בע"ח 16283-12-21 (השופט ד' גדעוני), מיום 14.12.2021, במסגרתה דחה בית המשפט המחוזי את הערר שהגישו המבקשים על החלטת בית משפט השלום בה"ת 64976-07-21 (השופטת ע' בר-טל), מיום 7.11.2021, בה נדחתה בקשת המבקשים לבטל את צו התפיסה.

רקע עובדתי

עמוד 1

1. המבקשים - המבקשת 1, חברת אליאבוסיון ללאסתתמר וללעקאר (להלן: המבקשת) והמבקש 2, הבעלים של המבקשת (להלן: המבקש), חשודים, יחד עם אחרים, בביצוע עבירות מרמה וזיוף, עבירות מס, ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון). על פי החשד, המבקשים והאחרים ניכסו לעצמם נכסי נפקדים והוציאו, במרמה, היתרי בניה תוך קבלת תוצרי הבניה. לאור זאת, תפסה המשיבה רכוש ששייך למבקשים: חשבונות בנק הרשומים על שם המבקשת; שיקים והמחאות; רכב מסוג מרצדס; זכויות בנכס מקרקעין שרשומות על שם המבקש (להלן: התפוסים).

2. ביום 30.7.2021 הגישו המבקשים לבית משפט השלום בקשה להשבת התפוסים. ביום 7.11.2021 דחה בית משפט השלום את הבקשה ואישר את המשך התפיסה למשך 180 ימים, לאחר שקבע כי:

"לנוכח קיומו של חשד ברף הנדרש, הרי שקיים פוטנציאל חילוט ברף גבוה יחסית ועל כן קיים אינטרס ציבורי בתפיסת הנכסים במסגרת ההליך הזמני וזאת לצורך חילוט עתידי, ככל ויוגש כתב אישום".

3. המבקשים הגישו ערר לבית המשפט המחוזי ביחס להחלטה זו. ביום 14.12.2022 התקיים דיון בשאלת התפוסים. בדיון טענו המבקשים, כי יש להשיב לידיהם את התפוסים, על בסיס טענות זהות לאלו שנטענות בפני כעת. המשיבה הביעה את התנגדותה להשבת התפוסים, והציגה לבית המשפט המחוזי חומר חסוי שמבסס לטענתה קיומו של חשד סביר שמצדיק חילוט בשלב זה. בתום הדיון, דחה בית המשפט המחוזי את ערר המבקשים תוך שנקבע כי קיים חשד סביר ברף גבוה, אשר מעוגן בחומרי החקירה, שהמבקשים ביצעו את העבירות בהן הם חשודים. בתוך כך נקבע גם כי חומר החקירה מקים חשד סביר לעבירה של פעולה ברכוש אסור לפי חוק איסור הלבנת הון, וכי נוכח העובדה ששווי התפוסים אינו מתקרב לשווי העבירה, קיימת הצדקה להמשיך בהחזקת התפוסים לשם חילוט עתידי.

4. על החלטה זו, מיום 14.12.2021, אשר אישרה את הארכת התפיסה, הוגשה בקשת רשות הערעור שלפני, במסגרתה מבוקש לבטל את החלטת בית המשפט המחוזי ולהורות על שחרור התפוסים.

טענות המבקשים

5. המבקשים טוענים כי הבקשה מעלה שאלות משפטיות מהותיות בעלות חשיבות ציבורית ובראש ובראשונה האם רשאי בית המשפט, לשם קביעת קיומו של חשד סביר, ביחס למעורב אחד, לסמוך את ממצאיו על חומר חקירה שנוגע לעסקאות אחרות שביצעו מעורבים אחרים בקשר לאותו נכס או שמא היה עליו לערוך הבחנה בין המעורבים השונים מקום בו נעשו עסקאות שונות בחלקים שונים של הנכס אשר בהתייחס אליו קיים חשד כי התבצעה עבירה? האם מוסמך בית המשפט לשנות באופן רטרואקטיבי היקפו של צו תפיסה במסגרת בקשה לביטול צו תפיסה; כיצד יש לקבוע את היקף הראיות שעל בסיסו ייקבע קיומו של חשד סביר לשם חילוט חפצים; מה מקומו של עקרון החוקיות מקום בו המדינה מבקשת לפגוע בזכויות הפרט על בסיס חקיקה ופסיקה חסויות; האם חייבת המשטרה להעביר לאזרח עותק מהערכת השווי של העבירה.

6. בעניינם הפרטני, ובהתייחס לשאלות הכלליות לכאורה שפורטו לעיל, טוענים המבקשים כי יש להורות על שחרור התפוסים, שעה שצווי התפיסה שונו באופן רטרואקטיבי, שכן אושרה תפיסת רכוש בשווי העבירה למרות שהצו

המקורי ניתן מעילות אחרות שהיסודות להן אינם מתקיימים. כמו כן, המבקשים טוענים כי בקביעת היקף הראיות שעל בסיסו נקבע קיומו של "חשד סביר", התעלם בית המשפט המחוזי מראיות שמחלישות את החשד הסביר, ובכלל זה מכך שחלק הקרקע שלגביו מיוחסת טענת זיוף הינו החלק שרכש מר עדאל ג'וליאני (המבקש ב-בש"פ 699/22), אחיו של המבקש, כך שלא קיים בעניינם חשד סביר לביצוע העבירות בהן הם חשודים. עוד טוענים המבקשים, כי נפגע עקרון החוקיות שעה שהמשטרה הסתמכה על חוקים ופסקי דין "חסויים"; כי יש לחייב את המשיבה להעביר למבקשים עותק מהערכת השווי של התפוסים על מנת לאפשר להם לחלוק עליה; וכי יש לערוך הבחנה בין מעורבים שונים משום שלא ניתן ללמוד ממעורבות חשוד אחר על קיומו של חשד סביר כנגד המבקשים.

תשובת המדינה

7. המשיבה טוענת כי יש לדחות את הבקשה שעה שהיא איננה מעלה סוגיה עקרונית או שאלת משפטית רחבה שמצדיקה דיון בגלגול שלישי ובהיותה נטועה עמוק בנסיבות הקונקרטיות של המבקשים. נטען כי בפי המבקשים טענות רבות אשר נשמעות לראשונה כעת, ואשר לא נטענו במסגרת ההליכים דלמטה. לטענת המשיבה, בית המשפט לא שינה את צווי התפיסה באופן רטרואקטיבי, שכן אלו התבקשו וניתנו מכוח סעיפים 32, 34 ו-43 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה), וכן לפי סעיף 26 לחוק איסור הלבנת הון. באשר לטענות בעניינו של חשד סביר נגד המבקשים, טוענת המשיבה כי קיים חשד סביר ברף גבוה לפיו המבקשים ביצעו את המעשים בהם הם חשודים, והוצגו לבית המשפט המחוזי ראיות שמבססות זאת. בהקשר זה נטען כי סוגיית הנפקדים (ככל שעלתה גם בעניינם של המבקשים לאור התייחסות לעניינו של המבקש בבש"פ 699/22 בהקשר זה ש' ש') - אינה מהותית לשאלת החשד הסביר נגד המבקשים, וכך גם קבע בית המשפט המחוזי. בנוסף נטען כי בניגוד לטענות המבקשים, המשיבה לא הסתמכה על פסיקה וחקיקה חסויים; לא ניתן להעביר למבקשים את הערכת שווי התפוסים בעת הזו משום שהיא חלק מחומרי החקירה החסויים; לא ניתן להפריד בין עניינם של המבקשים לעניינם של האחרים בשלב זה, משחקירת האירוע נמצאת בראשיתה.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובה לה, באתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

9. כידוע, על החלטת בית משפט מחוזי בערר שנוגע לתפיסת חפצים לא מוקנה ערר בזכות. סעיף 38א(ב) לפקודה מורה, כי על המבקש לערר על החלטה כאמור לבקש רשות לעשות כן מבית משפט זה. מתן רשות לערר על החלטת בית המשפט המחוזי ב'גלגול שלישי', תינתן רק מקום בו מתעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית שחורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, למעט בהתקיימן של נסיבות חריגות המצדיקות זאת (בש"פ 6653/21 זבארגה נ' מדינת ישראל (13.10.2021); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)).

חרף ניסיונם של המבקשים לשוות לבקשתם נופך עקרוני, עניינה של הבקשה ביישום הדין הרלבנטי על נסיבותיהם הפרטניות של המבקשים. בעיקרו של דבר, המבקשים שבים על הטענות הקונקרטיות שהעלו בפני הערכאות קמא, ואשר נדונו ונדחו. אף לגופו של עניין, לא מצאתי פגם בהחלטות בתי משפט קמא המצדיק התערבות.

10. סעיף 32(א) לפקודה מפרט חמש חלופות שעשויות לשמש מקור סמכות לתפיסת חפצים:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

לצד זאת, במסגרת בש"פ 1359/17 מדינת ישראל נ' ברוך (15.3.2017) (להלן: עניין ברוך), נקבעה עילת תפיסה שישית, לפיה באפשרות המשטרה לתפוס נכסים וחפצים טרם הגשת כתב אישום, בשווי רכוש שקשור לביצוע העבירה, לצורך חילוט עתידי. בעוד שנכס תפוס לפי חמש עילות התפיסה שמנויות בפקודה קשור בקשר הדוק לעבירה או לנסיבות ביצועה, עילת התפיסה השישית אשר התגבשה בעניין ברוך מאפשרת תפיסה של נכס שאין לו כל קשר לביצוע העבירה.

א. קיומו של חשד סביר

11. המשיבה הציגה דו"ח סודי וחומרי חקירה בפני הערכאות דלמטה. על בסיס חומרים אלה, קבעו הערכאות דלמטה כי קיימת תשתית ראייתית שמבססת חשד סביר נגד המבקשים, ברף גבוה יחסית, וכי המבקשים מעורבים בעבירות בהן הם נחשדים. בפי המבקשים מספר טענות שמטרתן להפריך קביעה זו, ולהצביע על היעדרו של חשד סביר כנגדם. כך, טוענים המבקשים כי הזיוף נעשה לאחר שעדאל מכר את הזכויות בנכס לאחרים וכי מדובר בעסקה נפרדת שאינה קשורה לעסקה שביצעו המבקשים. על כן, כך לשיטת המבקשים, הקביעה לפיה קיים חשד סביר כנגדם לקבלת דבר במרמה, נעדרת בסיס עובדתי.

הלך טיעון זה דינו להידחות. "החשד הסביר" שדרוש במקרים כגון זה שלפנינו, הוא סיכוי סביר לכך שהמבקשים ביצעו את העבירות בהן הם חשודים, וזאת באמצעות עיון בחומר הקיים והתפתחות החקירה המשטרית. ראו לעניין זה את שנקבע ב-בש"פ 1093/20 דבש נ' מדינת ישראל (14.2.2020), בפסקה 6:

"בבקשה לחילוט זמני של רכוש בגין חשד לעבירת הלבנת הון על בית המשפט לבחון בשלב ראשון את דבר קיומן של ראיות לכאורה מספיקות, ובשלב שני אם הן מקימות סיכוי סביר לכך שהחשוד יורשע בעבירות המיוחסות לו ולכך שיהיה ניתן לחלט את רכושו ("פוטנציאל חילוט") (ע"פ 5140/13 מדינת ישראל נ' אוסקר, פסקה 9 (29.8.2013)). החילוט בסוף ההליך ייקבע לפי "שווי העבירות", ובהתאם לכך יש לחשב את הערך המרבי של הרכוש הנתון לחילוט זמני. בשלב שלישי יש לבחון אם החילוט המבוקש מידתי, למשל על דרך של בחינת חלופות לו (ע"פ 80/19 אהוד מאיר שאיבות בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (11.8.2019)). כאמור, בשלב של קביעת "פוטנציאל החילוט" מתבררת סוגיית הסיכוי הסביר להרשעה ולחילוט בתום ההליך הפלילי. כחלק מכך מעיין בית המשפט בראיות ומעריך את יכולתן (כפי שהיא נחזית לכאורה בשלב זה) להביא להרשעה ואת "שווי העבירות" המתגלות מהן (ראו למשל ע"פ 6352/17 מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוכרים, פסקאות 30-36 (8.4.2018) (להלן: עניין חסדי דוד)). בחינה זו נערכת בהיבט תוכן הראיות בלבד, ולשיקולים בדבר קצב איסוף הראיות אין ככלל השפעה עליה" (ההדגש הוספה - ש' ש').

על כן, משקבעו הערכאות קמא כי קיים בעניינם של המבקשים פוטנציאל חילוט ברף גבוה, ובהתחשב בכך שטענות המבקשים בעניין זה הן עובדתיות ברובן, ומקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי, הרי שאין הצדקה להתערב

בקביעות הערכאות קמא. מן האמור עולה גם כי בניגוד לטענת המבקשים, הבקשה לא מעלה סוגיה משפטית כללית בעניין היקף הראיות שעל בסיסו ייקבע קיומו של חשד סביר לשם חילוט חפצים, משזו כבר נידונה והוכרעה בפסיקת בית משפט זה.

12. בנוסף לכך, וביחס לטענותיהם הפרטניות של המבקשים בעניין זה, הערכאות דלמטה קבעו כי קיים חשד סביר ברף גבוה נגד המבקשים. כך, בית המשפט המחוזי קבע בפסקה 7, כי:

"בית משפט קמא קבע כי מתקיים חשד סביר ברף הגבוה בכל הנוגע לעבירות מרמה וזיוף וכי העוררים (נזכיר: החברה, מוחמד, אבראהים ועאדל) כולם מעורבים בעבירות הזיוף והמרמה שפורטו (פסקאות 23-24 להחלטה). מסקנה זו מקובלת עלי. היא מעוגנת בחומרי החקירה שהוצגו בדיון שלפניי [...] בא כוח העוררים העלה טענות שניסו להסביר את התנהלות העוררים ולהרחיקם ממעשי המרמה והזיוף תוך הפניית אצבע לאחרים (ס' 64 ואילך לערר). מקומן של טענות אלה להתברר בהליך העיקרי. אין בהן כדי לשנות מהמסקנה בדבר קיומו של חשד סביר. ביחס לחלק מהטענות, קשה ליתן להם משקל ממשי בשלב זה משלא באו מפי העוררים עצמם, שבחרו בחקירותיהם לשמור על זכות השתיקה. בנוסף, חומר החקירה מקים חשד סביר גם לעבירה של פעולה ברכוש אסור לפי חוק איסור הלבנת הון [...]".

סבורני כי אין בנמצא עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי לפיה חומרי החקירה מבססים חשד סביר לביצוע עבירות מרמה וזיוף ביחס למבקשים ולאחרים, באופן שהיתרי הבניה הושגו תוך חשד לזיוף חתימות ומסמכים.

13. קביעות בית המשפט המחוזי בעניין זה הן קביעות אשר נסמכות על החומרים שהוצגו לו, ואין בנמצא כל עילה להתערבות בהן במסגרת בקשה זו. מקומן של טענות אלו להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת הליך לחילוט חפצים, בוודאי לא בערעור בערכאה שלישית. על כן, צדק בית המשפט המחוזי בקביעתו לפיה אין בטענות המבקשים בעניין זה כדי להעיד על היעדר קיומו של חשד סביר, כדלהלן:

"בא כוח העוררים העלה טענות שניסו להסביר את התנהלות העוררים ולהרחיקם ממעשי המרמה והזיוף תוך הפניית אצבע לאחרים (ס' 64 ואילך לערר). מקומן של טענות אלה להתברר בהליך העיקרי. אין בהן כדי לשנות מהמסקנה בדבר קיומו של חשד סביר" (ההדגש הוספה - ש' ש').

14. עוד יצוין כי, טענת המבקשים לפיה חייב היה בית המשפט קמא לערוך הבחנה בין העסקאות השונות והבעלים השונים של המקרקעין, וזאת לשם הבנת התמונה בכללותה וקביעה כי לא קיים חשד סביר כנגדם - דינה להידחות. מקובלת עלי עמדת המשיבה בהקשר זה, לפיה משום שמדובר בנכס מקרקעין אשר טרם עבר פיצול, הרי שכל חלק במקרקעין שייך לכלל הבעלים הרשומים ולכן לא ניתן לומר, לפחות לא בשלב מוקדם זה של ההליך, שישנם חלקים שאינם קשורים לביצוע העבירות.

ב. שינוי צווי התפיסה באופן רטרואקטיבי

15. טענת המבקשים לפיה בית המשפט שינה את צו התפיסה באופן רטרואקטיבי, באופן שהכשיר תפיסת

רכוש בשווי, דינה להידחות גם כן.

ראשית, צווי התפיסה שהוצאו בעניינם של המבקשים והאחרים ניתנו בהתאם לפקודה ובהתאם לחוק איסור הלבנת הון. זאת, כפועל יוצא מכך שהמבקשים והאחרים חשודים בביצוע עבירות מרמה ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון. על כן, ובשל החקיקה עליה נסמכים צווי התפיסה, ניתן לתפוס גם רכוש בשווי, לשם חילוט עתידי.

שנית, לא השתכנעתי מטענת המבקשים לפיה המילים "לבירור עבירת איסור הלבנת הון", המופיעות בצו התפיסה, מצמצמות את צווי התפיסה אך לתפיסת חפצים הדרושים לצרכי חקירה. מקובלת עלי עמדת המשיבה בעניין זה, לפיה צירוף מילים זה דווקא מעיד כי בית המשפט היה מודע לחשדות כלפי המבקשים, ולבקשת המשטרה לתפוס רכוש בשווי, כפי שמאפשר חוק איסור הלבנת הון באופן מפורש. כך, בית משפט השלום קבע כי:

"אין חולק כי תכלית התפיסה במקרה הנדון הינה לצורך חילוט עתידי. לנוכח קיומו של חשד ברף הנדרש, הרי שקיים פוטנציאל חילוט ברף גבוה יחסית ועל כן קיים אינטרס ציבורי בתפיסת הנכסים במסגרת ההליך הזמני וזאת לצורך חילוט עתידי, ככל ויוגש כתב אישום. היקף העבירה נאמד בכ- 24,500,000 ₪. הנכסים שנתפסו אינם מגיעים לשווי זה" (ההדגש הוספה - ש' ש').

בהמשך לכך, למרות שהטענה לא נטענה בבית משפט השלום, בית המשפט המחוזי קבע כי גם אם נפל פגם בצו התפיסה, באופן שלא צוינה התכלית של חילוט עתידי בשווי, הרי שהאינטרס הציבורי בהבטחת אפשרות לחילוט עתידי מקום בו מתקיים חשד סביר כבענייננו, מטה את הכף אל עבר תיקון הפגם:

"ב"כ העוררים טען כי בצווי התפיסה שניתנו לכתחילה לא צוין כי התפיסה נדרשת לשם חילוט עתידי ולפיכך לא ניתן היה לדחות את הבקשה להשבת התפוסים מכוחה של עילה שלא צוינה בצו לכתחילה. טענה זו לא הועלתה בבית משפט קמא (ע' 2, ש' 21-22). הדבר מקים קושי. מכל מקום, בדיון היום הציגה המשיבה בקשה לצווי תפיסה והקפאה של חשבונות וחפצים - ביחס לעוררים שלפניי - ושבהם צוין בין היתר כי אלה דרושים גם לצורך חילוט עתידי (סומן 4 בדיון לפניי). נראה שיש בכך כדי לשמוט את הבסיס לטענה. ב"כ העוררים טען כי תכלית זו לא צוינה בהחלטת בית המשפט למתן הצו. כך או כך, אף אם נניח לצורך הדיון כי נפל בעניין זה פגם, הרי שאין בכך כדי להכריע את הכף, וזאת נוכח האינטרס הציבורי בהבטחת אפשרות לחילוט עתידי מקום בו נקבע כי מתקיים חשד סביר כאמור לעיל" (בפסקה 12) (ההדגש הוספה - ש' ש').

סבורני כי קביעתו של בית המשפט המחוזי בעניין זה היא קביעה סבירה, שמתחשבת במכלול האינטרסים הנוגעים לעניין, והיא אינה נוגדת את הדיון. בכל מקרה, לא מדובר על שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית, כך שטענות המבקשים במישור זה נטועות בנסיבותיהם הקונקרטיות, ואין כל בסיס להתערבות בקביעה פרטנית זו במסגרת ערעור ב'גלגול שלישי'.

שלישית, סבורני כי אין בטענת המבקשים כל ממש גם מן הטעם שצווי התפיסה הוצאו לפי הפקודה, ולא רק לפי חוק איסור הלבנת הון, ולכן ממילא ניתן לעשות בהם שימוש לשם תפיסה בשווי. בעניין ברוך נקבע, כי הסמכות לתפיסה "בשווי", לפי סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, חלה גם על תפיסה לפי סעיף 32(א) לפקודה ביחס לעבירות מס שהן

"עבירות מקור" על-פי חוק איסור הלבנת הון. מכאן תחולתן של יתר הוראות הפקודה על חפץ שנתפס בשווי מכוח הפקודה, לרבות סעיפים 33-37 לפקודה. הרחבה זו, לא חלה ביחס לעבירות אחרות שאינן מנויות בחוק איסור הלבנת הון, ובכללן עבירות מס "רגילות" (ראו: בש"פ 333/21 אבו ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (18.04.2021)). בענייננו, צווי התפיסה הוצאו גם על סמך סעיף 32 לפקודה, ולכן ממילא ניתן לתפוס את חפצי המבקשים לשם חילוט עתידי בשווי, כפי שנקבע בעניין ברוך.

ג. התייחסות לטענות נוספות של המבקשים

16. הערכאות דלמטה נדרשו לכלל טענות המבקשים, ובתוך כך הוצגו לפנין חומרי חקירה אשר על פיהם נקבע כי קיים חשד סביר, וכי אין מקום בעת הזו להפרדה המבוקשת בין האחרים לבין המבקשים. לא התרשמתי כי נפל פגם באופן בו הפעילו הערכאות קמא את שיקול דעתן, בוודאי לא פגם המצדיק מתן רשות לערור ב'גלגול שלישי'. בנוסף לכך, המבקשים מעלים טענות אשר כלל לא נטענו בפני בית המשפט המחוזי, ולכן אין מקום להידרש להן כעת, לראשונה בפני ערכאת ערעור ב'גלגול שלישי'.

כמו כן, לא מצאתי מקום לקבוע מסמרות בעניין שאלת חובתה של המשטרה להעביר את הערכת השווי של התפוסים למבקשים, על מנת שיהיה באפשרותם לחלוק עליה, משעה שבענייננו ממילא נקבע כי שווי התפוסים אינו מתקרב לשווי העבירות (עשרים וארבעה מיליון שקלים). לא למותר לציין, ואף המשיבה לא חולקת על כך, כי באפשרות המבקשים להציג לבית המשפט הערכת שווי מטעמם, על מנת שזו תיבחן על ידי בית המשפט ביחס להערכת השווי שהוגשה מטעם המדינה (ואשר גילויה לא מתאפשר בשל טעמי חיסיון), ובכך תהא בפני בית המשפט התמונה מלאה הדרושה לשם הכרעה בעניין.

סוף דבר

17. לאור האמור, אין בבקשה שלפני כל שאלה עקרונית שמצריכה הכרעה. לא השתכנעתי שמתקיימות נסיבות חריגות שמצדיקות מתן רשות לערור. הערכאות הנכבדות דלמטה, כפי שעולה מהבקשה עצמה ומהתשובה לה, וכן מהחלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, הקפידו לבחון את התשתית הראייתית המקימה חשד סביר נגד המבקשים, בחנו את כלל טענותיהם, ואישרו את המשך התפיסה רק לאחר ששמעו את טענות הצדדים והסברי המשיבה.

אשר על כן, לא מצאתי כי המבקשים הצליחו להצביע על עניין מהותי או על נסיבות חריגות שמצדיקים דיון ב'גלגול שלישי'.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב בניסן התשפ"ב (13.4.2022).

שׁוֹפֵט
